

2020. május 24.
Jézus csodás munkája az életünkben

Lekció: Lukács 7:11-17

Textus: „*Gyászomat öröme fordítottad, leoldoztad gyászruhámat, és örömebe öltöztettél. Ezért szüntelen zeng neked a szívem, örökké magasztallak, Uram, Istenem.*” (Zsoltárok 30:12-13)

Kedves Testvéreim!

A mai napon egy különleges történetről fogunk hallani, amely a naini ifjú feltámasztásáról szól. Jézus Kapernaumból Nain városába ment, ami körülbelül 22 mérföldes, egy napos gyalogút volt. Vele voltak tanítványai és a nagy sokaság. Amikor közeledett a város kapujához, nagy gyászoló menetet látott, akik egy halottat hoztak kifelé. Jézus meglátott a gyászmenet legelején egy síró özvegyasszonyt, aki teljesen össze volt törve a bánattól, mert egyetlen fiát kísérte a végső nyugvóhelyre.

A halott testét egy vesszőből font ágyon vitték. Abban az időben még nem volt koporsó, különösen nem olyan, melyet le lehetett zárni. A testet lepellel tekerték be, kivéve a halott arcát, azt egy kendővel takarták be. Tehát úton volt ez a gyászmenet, hogy elvigyék a halottat a temetkezési helyre, ami egy barlangsír volt, nem messze a várostól. Valószínű, hogy ugyanabba a sírba vitték a halott ifjút, ahová az özvegyasszony férjét is temették. Az asszonynak így már nem maradt senkije.

Az özvegység igen nehéz volt akkor is és ma is. Mindennapos az üresség és az egyedüllét érzés. Bár a családtagok, barátok ott vannak, hogy támogassák és segítsék az özveget, mégis az elvesztés fájdalmában élni a mindennapok során, nagyon nehéz.

Amikor ennek az asszonynak meghalt a férje, a fiával kellett előteremteniük a mindennapi betevő falatot, keményen dolgozva. Azonban ez az asszony most az egyetlen fiát is elvesztette és már senkije sem volt, akivel tovább tudta volna folytatni a gazdálkodást. A fia gondoskodott az anyjáról az özvegység ideje alatt –apja halála után–, ő végezte a nehéz munkát, de most már ő sincs többé. Az anya egyedül maradt és kilátástalan helyzetbe került. Egy gyermek elvesztése a legnagyobb fájdalom és gyász egy szülő számára.

Akkor még nem volt munkalehetőség özvegyasszonyok számára, nem volt társadalombiztosítási rendszer vagy általános segélyfolyósítás vagy jótékonyági intézmény, ami a szegény embereket segítette volna. Ráadásul mivel az özvegynek nem volt több gyermeke, kiszolgáltatottá vált és a város közösségének segítségére szorult. Ez az özvegyasszony nagyon magányos, elhagyatott és szerencsétlen volt.

A történet azonban nem ér véget ezzel a reménytelenséggel és kilátástalanággal. Ennek az asszonynak egy különleges találkozásban lehetett része életének talán legszomorúbb napján. Jézus jött vele szembe azon a kilátástalan és reménytelennek tűnő napon és „*amikor az Úr meglátta az asszonyt, megszánta, és így szólt hozzá: 'Ne sírj!'*” (13.v.) Jézus átérezte az özvegyasszony fájdalmát, és azonnal könnyöretet érzett iránta. Krisztus mindig tudja, hogy mire van leginkább szükségünk. Ez azért van, mert Ő ismer bennünket a legjobban és nagyon szeret.

Jézus első dolga az volt, hogy vigasztalást nyújtson az özvegynek. „*Ne sírj!*” –mondta az asszonynak. Hányszor és hányszor vigasztaltad már ezekkel a szavakkal a gyermekedet vagy a házastársadat a nehézségekben, a fájdalmak között? Ezek a szavak nagyon fontosak, azonban ez még nem veszi el a fájdalom, a sírás okát, annak forrását. Ezért még valaminek történnie kellett. Feleségem, aki lelkipogató gyakran mondogatja, hogy 40%-al nő a lelki gyógyulás esélye azoknál, akiknek a körülményeibe pozitív változás jön. Ennek az asszony arra volt szüksége, ami valóban elveszi a fájdalmat, a reménytelenséget és a kilátástalanságot. Jézus vigasztaló szavait tehát tettek követték.

Krisztus „*odalépett, és megérintette a koporsót. Akik vitték, megálltak...*” (14.v.) Az özvegyasszony ott állt a gyászmenet elején a többi asszonnyal, és keservesen sírt. De most valami különös dolog történik. Jézus kinyújtja a kezét a vesszőkoporsó felé és megérinti. Képzeljük el mi történhetett. A hangos sírás hirtelen abbamarad. Jézus ezt mondja: „*Ifjú, neked mondom, kelj fel!*” Krisztus hangját jól lehet hallani, ahogy mindenki szinte lélegzetét visszatartva nézi, hogy mi történik. Hirtelen felül a halott, és elkezd beszélni. Óriási megdöbbenést kifejező kiáltások sorozata hangzik a tömegből. Az emberek nem hisznek a saját szemüknek. A halott fiatalember él, és semmit nem tudva magáról és a körülötte levőkről felül. A férfiak, akik vitték a vesszőkoporsót, hamar leteszik a földre. Csodálkozva néznek egymásra. Csoda történt a szemük láttára. És a legnagyobb csoda történt az özvegyasszony életében, akinek semmi reménysége sem volt.

Azután Jézus átadta a fiút az anyjának. Az pedig átölelte az anyját. Valószínűleg szüksége is volt rá, hogy valaki megtartsa, mert a túláradó örömeben szinte minden erejét elvesztette. Most már ahelyett, hogy az emberek a csodálkozástól és a megdöbbenéstől csendben maradtak volna, elkezdtek örvendezni. Azt találjuk az igében, hogy „*félelem fogta el mindnyájukat, dicsőítették az Istent, és ezt mondták: 'Nagy próféta támadt közöttünk, és meglátogatta Isten az ő népét.'*” (16.v.)

Az Atyaisten szerető jelenlétét, a Messiás hatalmát tapasztalta meg ez az asszony a reménytelenségben és a kilátástalanságban, amikor úgy tűnt, hogy mindennek vége. Jézus ismerte szívének legmélyebb vágyát: „*Ó, bárcsak visszakaphatnám a fiamat!*” –hányszor gondolta, vagy kis is mondta ezt az özvegy, vagy kiabálta, és kérdésekkel ostromolta az eget. Az asszony Isten kegyelméből valóban átélte és megtapasztalta, mit jelent az az ige, amit talán már sokat hallott a zsinagógában, amikor a zsoltárok könyvét olvasták: „*Gyászomat örömmre fordítottad, leoldoztad gyászruhámat, és örömbé öltöztettél. Ezért szüntelen zeng neked a szívem, örökké magasztallak, Uram, Istenem*” (30:12-13).

Krisztus ismer minket a legjobban. Ő tudja, hogy mire van szükségünk és mi a legjobb számunkra. Jézus oly sokszor láthatatlan módon munkálkodik értünk, de egyszer csak hihetetlen módon „megjelenik”, és akkor meglátjuk kezének csodálatos munkáit. Ő látja és ismeri szívünk legmélyebb szükségét és kívánságát, és kész munkálkodni azokban emberileg hihetetlen és felfoghatatlan módon. Dicsőség legyen ezért neki! Ámen.

Szeretettel Krisztusban:
Ft. dr. Krasznai Csaba
lelkipásztor